

Astazi am trait cateva momente superbe – genul acela de clipe care simti ca dau, de fapt, valoarea vietii. Sunt indragostita de coaching dar, din cand in cand, se intampla cate ceva care ma face sa ma indragostesc si mai tare.

La sfarsitul primei noastre intalniri, clientul meu inca statea in fotoliu, privind meditativ pe geam. Din cand in cand mai ofta. Dupa un timp, si-a intors privirea catre mine si mi-a zambit. Am intrebat daca "am voie sa intreb despre ce-i vorba"?...

Da. Aveam voie si am primit un raspuns care nu m-a surprins, dar m-a emotionat.

"Cred ca e pentru prima data, dupa multi – poate prea multi – ani, cand simt ca sunt fericit ca exist. De fapt, toate intrebarile pe care mi le-ai pus mi-au reamintit de mine, cel din adolescenta si din studentie, care visa la lucruri marete. Mi-am dat seama ca, de fapt, de mult timp ma simteam singur. "Supermanagerul" cel singur.

Nimeni, dar absolut nimeni, din oamenii pe care ii cunosc nu e preocupat sa scoata la iveala cea mai buna parte din mine, proactiv. Familia ma incurajeaza, desigur, dar numai daca le-o cer eu, altfel nimeni nu ma intreaba nimic despre ce este in sufletul meu.

Parintii mei sunt mandri ca nu i-am facut "de ras" dar cred ca nu s-au intrebat niciodata daca sunt fericit sau nu. Socrii mei sunt mandri ca fiica lor face concedii de mii de euro, dar nu le pasa cine sunt eu, atata vreme cat imi fac datoria de sot. Prietenii exista - am putini, dar buni – insa azi am avut revelatia ca si ei ma sustin doar daca incep eu sa ma vaicaresc de ceva, altfel sunt, si ei, preocupati cu ale lor. Colegii sunt in concurenta cu mine, din pacate, amabilitatea e doar de suprafata.

Fiecare din intrebarile pe care mi le-ai pus a fost ca o lumina, pentru mine. Dupa multi ani, in care aproape am amortit afectiv, cineva m-a intrebat nu cati bani am sau ce statut social am, ci "cine cred ca sunt eu, cu adevarat" si cum ar trebui sa fie viata mea pentru a fi fericit, nu doar multumit. Am fost socat: mi-am dat seama ca nu sunt fericit, ci doar multumit de ceea ce am realizat! Diferenta este enorma. Probabil ca, din exterior, altcineva putea sa-si dea seama de asta, dar eu nu....

Undeva, in adancuri, exista o parte din mine care spunea ca viata poate fi mai mult decat atat. M-am saturat sa fiu altcineva decat eu insumi, dar problema era, cred, ca mi se parea ca nimeni, dar absolut nimeni, nu e interesat de cine as putea fi. Din pacate, la capitolul credinta nu am evoluat prea bine, asa ca simteam ca nici pe Dumnezeu – daca exista – nu-l intereseaza.

Viata nu ar trebui traita asa. Oamenilor nu le mai pasa unii de altii, se folosesc doar unii de altii. Eu vreau sa imi pese!

O sa imi traiesc viata, incepand chiar de astazi, cu totul altfel. Eu sunt Eu, am multe vise si o le fac sa devina adevarate. O sa imi fac un plan si sa renunt la toate porcariile adoptate pe parcurs, aiurea.

Am nevoie de cineva neutru care sa ma incurajeze sa ma autoperfectionez, sa cresc, sa nu ma blazez, sa nu traiesc altfel decat autentic. Si, dupa ce ma pensionezez, peste vreo 20 ani, poate ca o sa ma fac si eu coach Smile "

dr. Carmen Todor